

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂRE nr. 780

din 05 septembrie 2012

Prin Raportul nr. 3357/IJ/2507/DIJ/1026/DIP/24332/ST/2012 Inspecția Judiciară a înaintat Plenului Consiliului Superior al Magistraturii rezultatul verificărilor efectuate privind sesizarea Consiliului Superior al Magistraturii de apărare a independenței sistemului judiciar și a magistraților în îndeplinirea și realizarea actului de justiție.

Analizând Raportul Inspecției Judiciare, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține următoarele:

La data de 3 septembrie 2012, în conformitate cu prevederile art. 30 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, și art. 7 alin 4 (a) din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 326/2005 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conducerea Consiliului Superior al Magistraturii a solicitat Inspecției Judiciare efectuarea verificărilor cu privire la apărarea independenței sistemului judiciar și a magistraților în îndeplinirea și realizarea actului de justiție, ca urmare a criticilor aduse hotărârii judecătorești pronunțată de Judecătoria Buzău în dosarul penal nr.

În motivarea solicitării, s-a arătat că la data de 01.09.2012, la Sfântu Gheorghe, a avut loc o manifestația publică denumită „Ziua Dreptății”, în cadrul căreia organizatorii au

adus o serie de critici la adresa Judecătoriei Buzău și a hotărârii pronunțate de această instanță în dosarul penal nr. .

De asemenea, în cadrul manifestației au fost făcute afirmații de către organizatori, dar și de către anumiți lideri politici, potrivit cărora Judecătoria Buzău „a luat o decizie care ar putea crea un precedent grav, a ceea ce s-ar putea numi renaționalizare sau că „este o decizie ilegală menită să îi sperie cu închisoarea pe cei care au militat legal pentru dreptate și adevăr”.

S-a mai arătat în sesizarea adresată Inspecției Judiciare că declarațiile publice au fost preluate de numeroase publicații din România și Ungaria, în conținutul unor articole de presă și emisiuni audio-video în cuprinsul cărora au fost analizate și dezbătute aspecte care vizează hotărârea pronunțată de Judecătoria Buzău în dosarul sus-menționat.

Raportat la cele expuse, Consiliul Superior al Magistraturii a apreciat că, în speță, criticile aduse unei hotărâri judecătorești și demersului parchetului de trimitere în judecată pot reprezenta o presiune la adresa justiției, atât din perspectiva procurorilor care au sesizat instanțele de judecată, cât și din perspectiva judecătorilor care vor fi investiți în soluționarea cauzei în căile de atac, precum și faptul că o hotărâre judecătorească nedefinitivă poate fi criticată doar prin intermediul căilor de atac.

În consecință, s-a solicitat efectuarea verificărilor necesare pentru a se stabili în ce măsură elementele de mesaj public menționate au aptitudinea de a aduce atingere independenței magistraților în îndeplinirea actului de justiție.

Plenul reține că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Brașov nr. din 22.12.2010, înregistrat pe rolul Judecătoriei Sfântu Gheorghe sub nr. din 27.12.2010, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a inculpatului , pentru săvârșirea unei infracțiuni de abuz în serviciu contra intereselor publice, prevăzută de art. 248-248¹ Cod penal, cu referire la art. 13 alin. 1² din Ordonanța de Urgență a Guvernului privind Parchetul Național Anticorupție, nr. 43/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a inculpatului

pentru săvârșirea unei infracțiuni de abuz în serviciu contra intereselor publice, prevăzută de art. 248-248¹ din Codul penal, cu referire la art. 13 alin. 1² din Ordonanța de

Urgență a Guvernului nr. 43/2002, republicată, cu completările și aprobările ulterioare și a inculpatului , pentru săvârșirea unei infracțiuni abuz în serviciu contra intereselor publice, prev. de art. 248-248¹ din Codul penal, cu referire la art. 13 alin. 1² din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 43/2002, cu completările și aprobările ulterioare.

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că cei trei inculpați, în calitate de membri ai comisiei speciale de restituire înființată în baza Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, prin nerespectarea prevederilor art. 3 alin. (2) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 83/1999 și în baza extrasului C.F. nr. nevalabil (în copie xerox, emis în urmă cu 12 ani) și a C.F. nr. a localitatea Sf. Gheorghe (netradusă în limba română), care indicau alt proprietar, au întocmit Nota de constatare nr. , arătând contrar realității că imobilul situat în municipiul Sfântu Gheorghe, str. Școlii nr. 1, jud. Covasna, înscris în C.F. nr. , nr. top și nr. a fost proprietatea Bisericii Reformate din Sfântu Gheorghe și l-au restituit Eparhiei Reformate din Ardeal, fapt ce a dat posibilitatea instituției din urmă să-și intabuleze dreptul de proprietate, cu consecința deposedării statului român și producerii unui prejudiciu acestuia de aproximativ reprezentat de valoarea imobilului.

Prin sentința nr. pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. , s-a dispus strămutarea cauzei ce formează obiectul dosarului nr. al Judecătoriei Sfântu Gheorghe privind pe inculpații la Judecătoria Buzău.

La Judecătoria Buzău, cauza a fost înregistrată sub nr. din data de 21.06.2011.

Prin sentința penală nr. , Judecătoria Buzău a soluționat fondul cauzei și, printre altele, în baza art. 248-248¹, Cod penal, cu aplicarea art. 74, lit. a) și art. 76, lit. b) l-a condamnat pe inculpatul la o pedeapsă de 3 ani închisoare pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată, săvârșită în dauna părții vătămate , în data de 14.05.2002. În

baza art. 71, alin.2, Cod penal a interzis inculpatului pe durata executării pedepsei drepturile prevăzute de art. 64, alin.1, lit. a, teza a II a, lit. b, Cod penal.

Prin aceeași sentință, în baza art. 248-248¹ Cod penal, cu aplicarea art.74, lit. a) și art. 76, lit. b), judecătoria l-a condamnat pe inculpatul la o pedeapsă de 3 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată, săvârșită în dauna părții vătămate, în data de 14.05.2002, iar în temeiul art. 71, alin.2, Cod penal a interzis inculpatului pe durata executării pedepsei drepturile prevăzute de art. 64, alin.1, lit. a, teza a II a, lit. b, Cod penal.

De asemenea, în baza art. 248-248¹ Cod penal, cu aplicarea art. 74, lit. a și art. 76, lit. b, instanța l-a condamnat pe inculpatul la o pedeapsă de 3 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată, săvârșită în dauna părții vătămate, în data de 14.05.2002, iar în baza art. 71, alin. 2, Cod penal a interzis inculpatului pe durata executării pedepsei drepturile prevăzute de art. 64, alin.1, lit. a, teza a II a, lit. b, Cod penal, dispunând totodată, în temeiul art. 81, Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o durată de 5 ani care constituie termen de încercare pentru inculpat, stabilit în condițiile art. 82 din Codul penal.

În ce privește latura civilă a cauzei, judecătoria, în baza art. 14, alin. 3, lit. c, Cod procedură penală cu referire la art. 348 Cod procedură penală, a repus părțile în situația anterioară săvârșirii infracțiunii, în sensul anulării, în tot, a Notei de constatare nr.

și a dispus radierea dreptului de proprietate a Eparhiei Reformate din Ardeal, întabulat în cartea funciară nr. a imobilului situat în municipiul Sfântu Gheorghe, str. Școlii nr.1, jud. Covasna.

Totodată, în baza art. 118, alin.1, lit. e, Cod penal, a dispus confiscarea specială de la Eparhia Reformată din Ardeal a sumei de și a obligat inculpații la cheltuieli judiciare către stat.

Împotriva acestei sentințe au formulat recurs inculpații și partea responsabilă civilmente.

În vederea soluționării recursului, dosarul a fost înaintat Curții de Apel Ploiești și înregistrat pe rolul acestei instanțe la data de 06.08.2012.

În prezent, cauza se află în curs de soluționare la Curtea de Apel Ploiești, cu termen de judecată la data de 05.10.2012.

În urma pronunțării hotărârii judecătorești, mai multe persoane publice au exprimat diferite puncte de vedere cu privire la caracterul hotărârii judecătorești, iar ulterior, la data de 01.09.2012, bisericile istorice maghiare, cu susținerea unora dintre formațiunile politice maghiare și a organizațiilor civice, au organizat în orașul Sfântu Gheorghe un amplu protest, denumit „Ziua Dreptății”.

Așa cum reiese din declarațiile organizatorilor preluate de mass-media (Mediafax – vineri, 31.08.2012) „scopul acesteia (manifestării, n.n.) nefiind acela de a se pune presiune asupra justiției, ci de a protesta față de o „nedreptate” și de a atrage atenția asupra faptului că această decizie ar putea fi un precedent periculos ce poate duce la renaționalizarea oricărui imobil restituit legal cultelor religioase”.

Manifestarea publică a avut loc la data anunțată – 01.09.2012, ocazie cu care au fost ținute mai multe discursuri publice de către diferite personalități, anunțate în prealabil, printre care: președintele UDMR, Kelemen Hunor, episcopul-vicar al Bisericii Reformate Kátó Béla, primarul municipiului Sfântu Gheorghe, Antal Árpád, episcopul reformat Pap Géza, arhiepiscopul romano-catolic de Alba-Iulia, Jakubinyi György, episcopul unitarian Bálint Benczédi Ferenc, episcopul Bisericii Evanghelice Luterane, Adorjáni Dezső, episcopul reformat Csúry István, europarlamentarul Tóké László.

Conținutul discursurilor a fost preluat de mass-media și adus la cunoștința publicului prin diferite mijloace de informare în masă (presă scrisă sau electronică).

Afirmațiile și acuzele formulate în mod public cu ocazia manifestării din data de 01.09.2012 organizată la Sfântu Gheorghe, au fost preluate și de factori media din afara României, respectiv de către publicații sau televiziuni din Ungaria (EchoTV, HirTV și DunaTV).

Mai mult, la aceeași dată, „aproximativ 300 de persoane au demonstrat în fața Ambasadei României din Budapesta pentru autonomia regională a Ținutului Secuiesc și împotriva „renaționalizării” școlilor conduse de biserici istorice maghiare în Transilvania” (România Liberă, 03.09.2012, preluare Mediafax).

Pe site-ul Jurnalul.ro din data de 04.09.2012, s-a arătat că „Tokes Laszlo a solicitat în mod repetat Comisarului european pentru Justiție, Drepturi Fundamentale și Cetățenie, Viviane Reding, să urmărească cu atenție "situația scandalosă" creată în jurul dosarului și efectuarea unor cercetări în acest caz” și că „același lucru l-a cerut și deputatul republican de Ohio, Jean Schmidt, care, în discursurile sale de la New York și Washington a atras atenția Ambasadei SUA de la București, să trimită un supervisor la proces”.

În același context, al manifestării din data de 01.09.2012, s-a mai arătat că ”Secretarul de stat din Ministerul pentru Politică Națională, Repas Zsuzanna, a declarat că este cutremurător că în secolul XXI în UE se poate naște o asemenea sentință judecătorească. Ea a adăugat că speră ca justiția română să găsească o soluție, și, dacă asta nu se va întâmpla, Guvernul ungar se va adresa forumurilor internaționale”.

Din analiza declarațiilor, a luărilor de poziție și a punctelor de vedere exprimate de liderii politici și nu numai, ulterior pronunțării sentinței penale de către Judecătoria Buzău, dar și cu ocazia manifestării publice din data de 01.09.2012, Plenul a constatat că acestea au pus în discuție, pe de o parte, limitele discursului politic în raport cu autoritatea judecătorească (A), iar, pe de altă parte, limitele în care poate fi analizată o hotărâre judecătorească pronunțată într-un dosar aflat în curs de soluționare (B).

Cele două aspecte, discursul politic și critica adusă hotărârii judecătorești, datorită specificului cauzei de față, se întrepătrund.

Articolul 1 pct. (4) din Constituția României, revizuită, consacră expres principiul separației puterilor legislativă, executivă și judecătorească.

De principiu, dacă separația puterilor în stat nu este în mod clar conturată, atunci realitatea socială este incertă, iar puterea judecătorească nu mai este putere în stat, ci doar o funcție în stat, astfel că separația nu mai este a puterilor, ci a funcțiilor în stat.

Acestea sunt motivele pentru care, dacă funcția și rolul puterii judecătorești sunt diminuate, statul pierde calitatea de stat de drept cu toate consecințele și implicațiile socio-economice ce decurg din aceasta.

În contextul în care afirmațiile și acuzele provin de la personalități publice, angrenate în viața politică, așadar de la reprezentanții unor formațiuni politice, aceste afirmații și acuze dobândesc în mod direct și inevitabil un pronunțat caracter politic.

Din acest moment, factorul politic este cel care interferează cu activitatea unei alte puteri în stat, și anume autoritatea judecătorească.

Exemplificând, în speță, afirmații de genul „Decizia instanței de la Buzău este îndreptată împotriva maghiarilor și face parte dintr-o tentativă de intimidare ca urmare a crizei politice interne din România” sau „Le vom spune prietenilor noștri din Ungaria că ar putea face mai mult pentru noi, măcar să stopeze procesul de ciopârțire a națiunii maghiare, fiindcă liderii noștri sunt condamnați la moarte” ori „UDMR consideră de nepermis și inacceptabil faptul că este compromis în această manieră necinstită un politician responsabil care și-a dus la îndeplinire îndatoririle ținând seama de interesele comunității maghiare din România și ale Uniunii”, sunt de natură a induce faptul că hotărârea unei instanțe judecătorești este pronunțată în mod intenționat și necinstit împotriva minorității maghiare, având la bază intenția de compromitere a unui politician care anterior a adus servicii acestei comunități.

De asemenea, poziția publică potrivit căreia „DNA a intentat acțiune în justiție pentru abuz împotriva interesului public, în legătură cu retrocedarea Colegiului «Székely Mikó». Condamnăm categoric demersul penal împotriva lui Marko Attila (...)” vine să se situeze pe aceleași coordonate ale depășirii limitelor discursului politic.

Convenția de la Havana pentru prevenirea crimei și tratamentul delicvenților, adoptată la Congresul VIII al O.N.U. (pct. 4), prevede că „statele veghează ca procurorii să-și îndeplinească atribuțiile profesionale în deplină libertate, fără a face obiectul unor intimidări, hărțuiri, fără a suferi ingerințe nefondate și fără a li se angaja, în mod nejustificat, responsabilitatea civilă, penală sau de altă natură”.

În Recomandarea (2000)¹⁹ a Comitetului de Miniștri al statelor membre privind rolul urmăririi penale în sistemul de justiție penală, adoptată la data de 06 octombrie 2000 la cea de-a 724-a reuniune a delegațiilor miniștrilor, la pct. (11) din capitolul „Relația dintre procurorii publici și puterea executivă și legislativă” se prevede că „statele trebuie să ia măsurile adecvate pentru a asigura că procurorii publici își pot efectua îndatoririle și responsabilitățile profesionale fără intervenție nejustificată sau expunere la responsabilitatea civilă, penală sau de alt tip”.

Plenul reține că, prin afirmații de genul celor redată mai sus, este afectată nu numai imaginea unei instanțe judecătorești ori a unității de parchet care a instrumentat dosarul în faza de urmărire penală, ci și imaginea sistemului judiciar în ansamblul său, acesta din urmă fiind participant la „procesul de ciopârțire a națiunii maghiare”, afirmație cu un pronunțat caracter politic.

Or, într-un stat de drept nimeni și cu atât mai mult un reprezentant al puterii politice nu are dreptul să extrapoleze nemulțumirile referitoare la instrumentarea unei anumite cauze, asupra întregului sistem judiciar. În măsura în care se procedează astfel, persoana care face aceste afirmații aduce, inevitabil, atingere principiului constituțional al separației puterilor în stat cu consecința afectării prestigiului justiției și implicit a independenței și reputației profesionale a magistraților.

În conformitate cu prevederile art. 2 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată, judecătorii sunt independenți, se supun numai legii și trebuie să fie imparțiali.

Astfel cum a fost analizată, prin raportare la factorii de presiune ce o pot influența, independența a fost definită ca fiind capacitatea magistratului de a decide măsuri, conform legii, fără nicio intervenție (influență) externă, capacitatea de a conștientiza factorii externi ce influențează sau creează aparența unei influențe, precum și capacitatea de a respinge factorii de natură externă ce influențează sau creează aparența unei influențe.

Potrivit înțelegerii generale a noțiunii, imparțialitatea este „calitatea de a fi imparțial; nepărtinire, obiectivitate”. A fi imparțial înseamnă „a fi capabil de a face o apreciere justă și obiectivă”. Raportând conceptul de imparțialitate la sistemul judiciar, în literatura juridică se susține că imparțialitatea se referă la starea de spirit sau atitudinea instanței în raport cu problemele și părțile dintr-un anumit caz. Termenul de imparțialitate se referă la absența părtinirii reale sau doar percepute.

Independența judecătorilor este o condiție obligatorie pentru existența statului de drept și garanția fundamentală a unui proces echitabil. Această independență nu este însă o prerogativă sau un privilegiu în propriul interes al judecătorilor, ci în interesul statului de drept și al celor care caută și doresc înfăptuirea justiției.

Conform Recomandării CM/Rec(2010)12 a Comitetului de Miniștri către statele membre cu privire la judecători: independența, eficiența și responsabilitățile - scopul independenței, astfel cum este prevăzut în articolul 6 al Convenției, este de a garanta fiecărei persoane dreptul fundamental de a fi examinat cazul său în mod echitabil, având la bază doar aplicarea dreptului și fără nicio influență nepotrivită.

De aceea, independența individuală a judecătorilor este garantată de independența sistemului judiciar în ansamblul său.

În acest sens, independența judecătorilor este un aspect fundamental al statului de drept.

Independența judecătorilor trebuie să fie considerată ca o garanție a libertății, a respectării drepturilor omului și a aplicării imparțiale a legii, astfel că trebuie luate toate măsurile necesare pentru a respecta, a proteja și a promova independența și imparțialitatea judecătorilor.

Legea trebuie să prevadă sancțiuni împotriva persoanelor care încearcă să influențeze judecătorii într-un mod nepotrivit atunci când comentează deciziile judecătorești, orice altă organizație, instituție ori entitate trebuie să evite criticile care ar submina independența puterii judecătorești sau ar slăbi încrederea publicului în justiție. De asemenea, acestea ar trebui să evite acțiuni ce pot pune sub semnul întrebării intenția lor de a respecta deciziile judecătorilor, altele decât cele prin care își manifestă intenția lor de a formula o cale de atac.

Având în vedere că imparțialitatea și independența judecătorilor sunt asigurate nu numai prin eliminarea intervențiilor directe pe parcursul soluționării unei cauze, ci și prin garantarea independenței sistemului judiciar în ansamblul său, condiție necesară asigurării dreptului la un proces echitabil, în acest scop trebuie eliminată orice intervenție inadecvată a celorlalte puteri în activitatea de judecată.

De altfel, toate principiile enumerate au pe deplin corespondent în Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care la art. 2 alin. (4) prevede că orice persoană, organizație, autoritate sau instituție este datoră să respecte independența judecătorilor.

Prin prisma celor expuse, dispozițiile luate de președintele completului de judecată constituie interpretarea și aplicarea normelor procedurale incidente în cauză, soluția adoptată având la bază aprecierea instanței asupra concludenței probelor ce au fost administrate în cursul procedurii judiciare.

Din acest punct de vedere, justetea măsurilor luate se verifică tot în cadrul jurisdicțional, prin intermediul căilor de atac, prevăzute și exercitate, conform legii.

Așadar, legat de modul concret de soluționare a cauzei, respectiv soluția dispusă, în conformitate cu art. 17 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, hotărârile judecătorești pot fi desființate sau modificate numai în căile de atac prevăzute de lege și exercitate conform dispozițiilor legale.

De asemenea, art. 97 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dispune în sensul că exercitarea dreptului de sesizare a Consiliului Superior al Magistraturii nu poate pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac.

De altfel, în acest mod au și procedat părțile din dosarul nr. _____ al Judecătoriei Buzău, formulând recurs împotriva hotărârii pronunțată în primă instanță.

În prezent, cauza penală se află pe rolul Curții de Apel Ploiești, cu termen de judecată la data de 05.10.2012.

Chiar dacă scopul declarat al organizatorilor manifestației din data de 01.09.2012 nu a fost acela de a se pune presiune asupra justiției, din conținutul declarațiilor și al luărilor de poziție a rezultat punerea în discuție și contestarea, pe de o parte, a demersului parchetului de trimitere în judecată a inculpaților, iar pe de altă parte, a hotărârii pronunțate de instanța de judecată.

Prin natura și amploarea criticilor aduse actului de justiție, respectiv prin aprecieri care induc faptul că instanțele judecătorești ar putea pronunța hotărâri împotriva intereselor uneia dintre minoritățile naționale, au fost încălcate limitele libertății discursului politic în raport cu activitatea instanțelor judecătorești.

Discursul public analizat a încălcat și limitele în care poate fi analizată o hotărâre judecătorească penală nedefinitivă, ignorând faptul că, în conformitate cu art. 17 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată și modificată, hotărârile judecătorești pot fi desființate sau modificate numai în căile de atac prevăzute de lege și exercitate conform dispozițiilor legale.

Prin discursurile publice, cu caracter politic din data de 01.09.2012, care au pus în discuție legalitatea activității organelor judiciare, s-a adus atingere principiului constituțional al separației puterilor în stat cu consecința afectării independenței sistemului judiciar și a independenței și reputației profesionale a magistraților.

Afirmațiile de genul celor analizate în cuprinsul discursurilor publice au avut rolul de a induce o presiune nejustificată asupra activității magistraților, cu atât mai mult cu cât procesul este în curs de desfășurare, aflându-se în faza de soluționare a recursului.

Prin declarațiile organizatorilor manifestației publice s-a adus atingere independenței sistemului judiciar în ansamblul său și a independenței magistraților în îndeplinirea și realizarea actului de justiție.

Față de considerentele expuse, și văzând dispozițiile art. 133 alin. (1) din Constituția României, art. 1 și 30 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată și art. 75 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin vot direct și secret, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți;

PLENUL CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII HOTĂRĂȘTE

Art. 1. Constată faptul că discursurile publice de genul celor prezentate în cuprinsul Raportului Inspecției Judiciare sunt de natură a aduce atingere independenței sistemului

judiciar în ansamblul său și a independenței magistraților în înfăptuirea și realizarea actului de justiție.

Art. 2. Prezenta hotărâre se comunică Inspecției Judiciare și Biroului de informare publică și relații cu mass-media.

Data în București, la data de 05 septembrie 2012

Președinte,
Judecătoreasa Alina Nicoleta GHICA

